

га въ този случай. Михаилъ го послушва на драго сърце, дава му едно отъ първѣтъ достоинства на имперіята и го испраща въ Ц-градъ. Императорътъ бѣше вече рѣшилъ да отиде самичкъ въ България за да употреби сичкѣтъ си сили срѣщу възстаналитъ. Той думаше, че ще бѣде срамъ за него, като не бѣше присъединилъ нищо на имперіята, да остави да са откъснѣ нѣкоя часть.

И тъй, щомъ Алузійанъ са покори, той поведе войската си въ България, ако и да са безпокоеше отъ идролика. Рѣшенъ да не замини единъ случай толкозъ благопріятенъ да бій Българитъ, които бѣхъ безъ глава, той нерачи никакъ да са повърне отъ своето предпріятіе. Щомъ влѣзе въ Българскитъ земи и Долянъ влѣте въ рѣцѣтъ му. Той го испрати най-напредъ въ Солунъ и, слѣдъ като проникнѣ по-навжтрѣ, распрѣснѣ нѣколко Българи, които бѣхъ са сбрали и наговорили противъ него, и пріе уваженіята на първенцѣтъ въ страната (Македонія). Сетнѣ той улови Еммануила Иваца и съ Доляна ведно ги испрати тържественно въ Ц-градъ (1041). Туй може да са гледа като второ паданье на България, което также бѣше слѣдствие отъ несъгласія и раздоры помежду самѣтъ Българи. И тукъ буквально са испълватъ думѣтъ на Спасителя: «*Всяко царство раздѣлено противъ себе си, запусѣва, и всякъ градъ или домъ раздѣленъ противъ себе си, нѣма да устои*». (Матѣей гл. 12, с. 25.)

Оттогазъ на сетнѣ, въ продълженіе на единъ вѣкъ и половина, Българитъ останахъ подчинени на Византія. Въ пълната си покорность, тѣ на Императоритъ даже и много спомагахъ срѣщу Латинцитъ и Сарацинитъ (Турцы), и, въ награда за тѣхната вѣрность, не веднѣжъ получавахъ воля да избѣржтѣ отъ народа си единъ кралъ, който щѣлъ да са припознай вассалъ на императора..... Но Бл-